

SIINA MAKOTO

Sárga sátor a tetőn (Ginza)

Ahogy hazaérek a munkából, a mindig kihalt utca túlsó vége mintha fel lenne bolydulva. A sötét éjszakai égen itt-ott piros gömbök pattannak szét, ami úgy tűnik, mintha nyugtalanul forognának. Átfut rajtam, hogy valahogy olyan furcsa a levegő, és akkor meglátom, hogy az út túloldalán rengeteg tűzoltó- és rendőrautó áll. Szinte ugyanabban a pillanatban, amelyikben felfogom a helyzetet, azt, hogy tűz van, már az is világos, hogy abban a házban van, amelyikben lakom.

Na, ez szép. A hónom alá csapom a táskám, és odasietek a felbolydult helyszínre. A tüzet már rég eloltották, és néhány védőruhába burkolt tűzoltó az úton tekergőző vízcsővet tekeri össze gyakorlott mozdulatokkal, közben valamit kiabálva.

A ház neve „Egyes számú Umemoto Villa”, itt lakom. Az „egyes számú” nem azt jelenti, hogy van kettes és hármas számú is: csak ez az egy van. Az „Umemoto” a tulajdonosok neve, vagyis ez az ő házuk. A ház nevét abból a reményből és elszánásból adhatták, hogy az „egyes számú” után majd fel akarják építeni a „kettes”, „hármas” számút is, egyiket a másik után. A ház huszonöt éve áll. Ezen a környéken, ahol nyomasztóan szorosan zsúfolják egymás mellé a házakat, nagyon sok olcsón felhúzott két-szintes bérház sorakozik, de ez azok között is kiugróan öreg és mocskos.

A nyugatra néző lakás az első emeleten állítólag kiégett, a tető egyik fele szinte nem is látszik. Az én lakásom keletre néz és a földszinten van. Néhányan még izgatott arccal szaladgálnak ide-oda, én elsurranok mellettük, de amikor be akarnék menni a lakásomba, valaki hirtelen elkapja a karomat.

– Hé, hé, hova megy? – a karomat egy rendőr kapta el. Az egyik kezében irattartót fog, ami úgy néz ki, mint egy rajztábla, a válláról pedig egy kis adóvevő lóg.

– Én bérlem ezt a lakást! – válaszolom olyan „na, most megfogtalak, mi?” stílusban. Jó, azzal még nem fogtam meg egy rendőrt, hogy én vagyok ennek a lakásnak a bérlője, de nagyon zavart, ahogy az ürge a karomat fogta, és azzal az önbizalommal, hogy „dehát én vagyok itt a bérlő!”, a válaszómba megpróbáltam némileg belevinni ezt a „na, most megfogtalak, mi?” árnyalatot. Csakhogy a rendőr egyáltalán nem értette meg a taktikám lényegét, és közönyös arccal, kioktató stílusban annyit válaszolt, hogy „még veszélyes, nem lehet bemenni”.

– Sebesültek is vannak? – kérdeztem én.

– Eddig nem érkezett jelentés sebesültekről, de az illetékesek bent vannak, most vizsgálják a helyzetet.

– Áá, Fudzsi szan, látom, sem-

mi baja! – a hátam mögül ismerős hangot hallottam. Furukava szan volt az, aki szintén ebben a házban lakik. A lakása átlósan szemben volt az enyémmel. Negyven körüli nő, egyedül él, és nekem még most sem világos, hogy pontosan kicsoda-micsoda. Az arca olyan puffadt, mint egy kerekre gyúrt rizsgombóc, és vagy azért, hogy ezt szándékosan előre jelezze, vagy a kérdés iránti érdektelenségből olyan formájú kerek szemüveget hord, mint amilyen az arca.

– Jaj, nagyon megijedtem, csak úgy remegett a lábam – és Furukava szan direkt megremegetti a lábát, a kedvéért felidézve a helyzetet.

– És mi volt a tűz oka?

– Azt állítólag még nem tudják pontosan. Ucsijamada szan szobája égett ki, úgyhogy az emeleten lehetett valami hiba, legalábbis azt mondják...

Ucsijamada szan nagyjából akkor költözött ide, amikor én. Egyedül él, nőtlen, és, hát igen, róla se tudom, hogy hol dolgozik vagy kicsoda-micsoda.

– A földszint szerencsére nem égett ki, de az emeletről rengeteg víz folyt le, úgyhogy árvízi állapotok vannak – vág elkeseredett arcot Furukava szan.

Az aznapi helyszíni szemléből végül nem derült ki, hogy mi okozta a tüzet. Amikor aztán végre megengedték, hogy bemenjünk, beóvatoskodtam a lakásomba, és úgy volt, ahogy az előbb Furukava szan mondta: mindent elöntött a víz, leírhatatlan állapotok uralkodtak. Elég volt egy pillantás, és tudtam, hogy „na, ezt a házat le kell bontani”.

Körülnéztem a szobámban, és azon gondolkodtam, hogy most vajon mi a legfontosabb teendőm. Csakhogy, és lehet, hogy ez szomorú, rengeteg kacatom van, de nem tudom elképzelni, hogy mit kellene magammal vinnem innen vészhelyzet esetén.

Az asztalon felsorakoztatott és a könyvespolcon álló könyvek borítója átázott, fénylett a víztől. A beépített szekrényben nem ázott el minden, nagy nehezen sikerült néhány száraz dolgot is találnom.

Átkozódva kirángattam néhányat ezek közül, és fontossági sorrendben, a legszükségesebbekkel kezdve, kezdetnek begyömöszöltem őket a bőröndbe, amit a szekrény legmélyére szorítva találtam. A beépített szekrény felső polcán lógó ruhákban a víz szerencsére nem tett különösebb kárt, bár nem valami sok ruháról van szó, ráadásul mindegyik árleszállításon vett olcsó holmi, és még a tetejébe többségük agyon is van hordva.

Az alsó polcra begyúrt paplanoknak már semmi hasznát nem lehetett

venni. Azért csak ismételttem magamnak, hogy már az is nagy szerencse, hogy a lakás nem égett ki teljesen, és közben minden fontos tárgyat, amin megakadt a szemem, bedobtam a bőröndbe és üres papírdobozokba.

Mindent összevetve reménytelennek találtam, hogy mostantól ebben a házban lakjam. A hónap felén már túl voltunk, a havi lakbért kifizettem, úgyhogy még olyan tíz napig ellehetnék itt, de a helyzet nem úgy festett, hogy ezt érdemes lenne hangoztatnom. Egyelőre találnom kell egy helyet, ahol ma alhatok. A szoba közepére raktam a bőröndöt meg a két degeszre tömött papírdobozt, és azon gondolkodtam, hogy akkor most mi legyen.

A lakásom előtti folyosón hirtelen végigrohant valaki, fülsértő hangon kiabálva.

A hangról nagyon úgy tűnt, hogy Umemoto mamához tartozik. Egyértelmű volt, hogy borzalmasan dühös, megállás nélkül szitkozódott. Mintha üldöznék, néhány férfi követte a padlón dübögvé. Mindannyian mezítláb voltak. Most veszem észre, hogy mielőtt bejöttem a lakásba, jól nevelten levettem a cipőm és a zoknim, és a nadrágomat is felhajtottam. Ez még az én lakásom, hiába. Akármennyire el van ázva, nem tudtam cipőstül bejönni.

– Még hogy én gyújtottam föl? Miért gyújtánám föl a saját házamat? – elég tisztán hallom, amit Umemoto mama kiabál. Óó, vagy úgy. Azon a nyomon is el lehet indulni, hogy ők gyújtották föl a házat. Figyelem, ahogy a plafonon egyre nagyobbra nő a beázás okozta folt, és közben mindenfélén gondolkodom.

Nagyon régi bérház, és mégis mindig tele van. Valószínűleg az is számít persze, hogy alacsony a lakbér... Az utóbbi időben mégis érződött egy kis nyugtalanság, mégpedig azért, mert a tulajdonos Umemoto házaspár elég nyíltan megpróbálta kidobni a lakókat. Azt pletykálták, hogy át akarják építeni a házat, egy nagyobbat terveznek a helyére, ehhez pedig valószínűleg az kellett, hogy lehetőleg lényegesebb kártérítés fizetése nélkül, minél hamarabb elhajtsák a mostani bérlőket. Azért volt egy olyan érzésem, hogy ez és a tűz nem függenek össze közvetlenül. De a lényeg nem ez, hanem az, hogy keresnem kell egy helyet, ahol ma alhatok. Továbbra is a plafont figyelem, és értelmetlenül motyogtam magamban.

Ránézek a karórámra: elmúlt este kilenc. Csak egyetlen olyan baráttra tudtam gondolni, akit ilyenkor felkereshetek, és aki nekem, szó szerint öntött ürgének talán szállást is ad.

Aihara Cukisimán lakik. Kinsicsótól, ahol én lakom, busszal, egyetlen átszállással el lehet oda jutni, de egy tele bőrönd holmit és két papírdobozt elcipelni lehetetlen. Éppen azt próbálom kitalálni, hogy most mi legyen, amikor megint találkozik a pillantásunk Furukava szannal.

A házban is és kint az utcán is elég sokan mászkáltak még, tartott a felfordulás. Ha minden igaz, Furukava szan családja itt lakik valahol a környéken. Ha beszélek vele, abból talán kisül valami, úgyhogy röviden vázolom neki nehéz helyzetem. Furukava szan lakása sincs lakható állapotban, de vízben úszó szobájából összeszedte a fontosabb dolgokat, és úgy tűnt, ő is összerakta a csomagját úgy, ahogy tudta. Ahogy beszélgetünk, kiderül, hogy mindjárt jön érte autóval egy rokona, és megegyezünk, hogy az én papírdobozaim is beszállnak hozzájuk. Nem

voltunk túl közeli viszonyban, de most végtelenül hálás vagyok lakó- és sorstársam kedvességéért. Még meghallgatom az üzenetet is, hogy a lakókat majd értesítik a továbbiakról, aztán megragadom a bőröndöt, és elmenekülök a még mindig felfordult Egyes számú Umemoto Villából.

Miközben a vasútállomás felé tartottam, fölhívtam Aiharát egy telefonfülkéből, ami a Hanamura Italtolt cigaretta-automatája mellett van. Elég sokáig csengettem, de úgy tűnik, nincs otthon. Mindegy, nem tudok mást tenni, mint hogy erőszakkal beveszem magam hozzá, így, ahogy vagyok. Az állomás előtti buszmegállóban több utas is várakozik. Cukisimára két busz megy. Régebben villamos járt innen Nihonbasi felé, helyette vannak most a buszok. A Nihonbasi felé menő utolsó előtti járatot értem el. A nagy bőrönd miatt, amit vonszolok, úgy nézek ki, mint egy utazó, aki nagyon messzire indul. A kalauz nélküli busz mindjárt meg is jön, megkérdezem az álmos arcú sofőrt, hogy hol kell átszállni Cukisimára. Az álmos arcú sofőr válaszolt is valamit, de semmit nem értettem abból, amit mondott, mert gyorsan beszélt és az orra alatt. Megfizettem a kalauz nélküli busz viteldíját, és leültem a leghátsó ülésre.

Ha belegondolok, normális esetben ebben az időpontban munka után lennék, otthon az iménti lakásomban, most éppen dobozos sört vagy valami hasonlót iszogatnék és nem gondolnék semmire. Ehelyett megint itt ülök a buszon, ami a munkahelyemhez közel eső Cukisimára tart. Az ablakból nézem a várost, ahogy elszalad melletttem, és közben bágyadtan gondolkodom. Vajon mekkora kártérítést fogok kapni ingóságaim egyes darabjaira, melyekről valóban elmondható ugyan, hogy eleve lerobbantak voltak, de mégiscsak annyira eláztak, hogy csavarni lehet belőlük a vizet. Vagy mi lesz a lakhatási jogommal abban a házban? Elképzelni se tudom, mert minden, ami történik, először történik velem, de arra nincs pénzem, hogy egy másik helyre költözzek, ezért aztán csak ilyesmi jut eszembe. Na de mindenesetre ma az egyedülálló könnyedségével befúrom magam Aihara lakásába, alszom egy jót, egyelőre ez is megteszi, gondolom magamban.

Cukisima minden egyes szegletében még többet őriz a régi Tokió belvárosának hangulatából, mint Kinsicsó, ahol én lakom. Befordulok egy sarkon, melyet mintha már láttam volna, vonszolom a bőröndöt, mely mintha egyre nehezebb lenne, és már este tíz is elmúlik, mire megérkezem a vakolt falú házhoz, melyben Aihara lakik. Szerencsémre a szobájában ég a villany. Bekopogok, és egy idő után mintha úgy hallanám, hogy valaki mozgolódik bent.

– Hé, Aihara, én vagyok az, én! – szólok neki az ajtó elől. Aiharával középiskola óta ismerjük egymást. A furnérlemez ajtó kicsit kinyílik, de valahogy olyan bizonytalanokodva nyitják ki, nem azzal a bumm, nagy lendülettel, ahogy általában. Aihara az ajtó túloldalán áll, és úgy néz ki, mint aki nagyon gyorsan dobott fel magára egy melegítőt.

– Á, te vagy az?

– Bocs, hogy ilyen későn zavarlak. Az előbb telefonáltam, de nem vetted föl, úgyhogy egyenesen idejöttem.

– Miért, mi történt?

– Hát, tűz volt a házunkban. Csak most az előbb tör-

tént, amikor hazaértem a munkából. Nem égett le teljesen, de a lakásban nem lehet lakni, elázott a víztől, amivel oltottak.

– Húú.

Aihara tekintetén valahogy úgy láttam, mintha terhére lennék.

– És? – kérdezte óvatosan. Csak akkor fogtam föl végre, hogy mi a helyzet. Nagyon úgy látszik, hogy Aihara nincs egyedül. Csak a saját dolgomon járt az eszem, ezért nem jöttem rá, de szinte biztos, hogy nő van nála. Aihara is meg én is huszonhárom évesek vagyunk, ha a barátinője itt van a lakásán, azon nincs mit csodálkozni. Visszavontam a szöveget, melyet jó előre kitaláltam. Azt akartam mondani, hogy „ennek okán terhedre leszek egy darabig”, de Aihara szemében azt az eltökéltséget látom, hogy „nem fogom hagyni, hogy ezt mondd!”. Ugyanakkor azonban úgy látszik, felfogta, hogy azért mentem oda, mert ott akarok aludni.

– Szóval lenne egy kérésem – mondtam azt, ami hirtelen eszembe jutott.

– Szoktál még hegyet mászni?

Váratlan kérdésemre Aihara arckifejezése hirtelen megváltozik:

– Hegyet? Igen, néha még szoktam.

– Akkor még megvan a felszerelésed is.

– Ja.

– Na, akkor azt szeretném kölcsönkérni.

Aihara csak ezen a ponton ugrott bele egy szandálba és jött ki a betonpadlójú előszobából. Elővigyázatosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Te, figyelj...

Hirtelen szinte könyörgő arcot vágott. Az egyik kezét kinyújtotta, olyan mozdulatot tett, mintha imádkozni akarna.

– Tudom, tudom.

– Az a helyzet, hogy most egy kicsit zsúfolt a szobám.

– Azért mondom, hogy tudom.

– Ne haragudj. És mit akartál azokkal a hegymászó felszerelésekkel?

– A sátrat és a hálósákat kérném kölcsön, meg amire még szükség lehet. Az én felszerelésem nincs olyan szépen elrakva, mint a tied, mindent csak úgy bedobáltam a beépített szekrénybe. De mindegy is, mert a tűzoltók az oltásnál szekrényestül elzárták az egészet, és hiába szedtem össze minden egyes darabot, használhatatlan volt, úgyhogy bevágtam egy papírdobozba, azt meg odaadtam megőrzésre egy ismerősnek. Az előbb jutott eszembe, hogy kölcsönkérem a te sátrad, aztán elutaznék valahova.

– Aha, szóval a hegyekre akarsz menni! – Aihara felállította a maga önkényes értelmezését. – Értem. Rög-tön hozom, várj egy kicsit!

Zsebre vágtam a kezem, és bambán bámultam az eget, miközben a lakás előtti nyitott folyosón várakoztam. A nyárnak már teljesen vége volt, a tokiói ég kitisztult, világosan érződött, hogy közeledik az ősz. Úgy egy héttel azelőtt Tokió fölött

átsuhant egy tájfun, ami alaposan felbolygatta az esőt hozó őszi időjárási frontokat. Nagyon sok eső esett, és valahogy az egész város páráz volt.

Végre megjelent Aihara, hátán a zsákkal.

Aihara, akivel a középiskolában együtt jártunk a hegymászó szakkörbe, nagyon aprólékos volt, és mindig szépen rendben tartotta a felszerelését, szöges ellentétben velem. Tökéletesen megpakolt Kissling hátizsákja most is pontosan ugyanolyan, mint akkor volt.

– Tessék, ezt mind nyugodtan használhatod.

– Sokat segítettél!

Aihara segítségével a hátamra vettem a zsákokat. Ha jobban belegondolok, még mindig öltönyben és nyakkendőben vagyok. Erre a ruhára felvenni egy Kisslinget igen furcsa, de egyelőre ez van.

– Ne haragudj, hogy nem tudok szállást adni. – mondta megint halkán Aihara.

– Nem baj, tényleg semmi gond, sok boldogságot – válaszoltam olyasmit, amit nem is gondoltam, aztán ledübörögtem a lépcsőkön, hátamon a Kisslinggel, jobb kezemben meg a hatalmas bőröndöt vonszolva.

Még tíz perc sem telt el azóta, hogy megérkeztem Aihara lakásához. A fejlemények teljesen mások, mint ahogy én elképzeltem: a saját óriás bőröndöm mellett most már egy óriás Kisslinget is cipelek. Plusz még most sem tudom, hogy ma hova mehetnék.

Na, most mi legyen? A helyzet zavarba ejtő, de itt nem álldögölhetek, úgyhogy elcsoszogok abba az irányba, amelyikből jöttem. A lényeg, hogy találjak egy helyet, ahol ma, csak egyetlen estére vízszintesbe kerülhetek. Lehet, hogy ha alszom egyet, támad valami új, jó ötletem.

Cukisima környékén sok régi ház maradt meg, lehet, hogy vannak öreg és olcsó szállások, ahol régen vándorkezeskedők szálltak meg. Csak ez a nagy csomag ne lenne... Minél hamarabb szerettem volna találni egy helyet, ahol kifújhatom magam, de az éjszaka közepén fel-alá mászkálni egy irreálisan nehéz csomaggal, hát az fölösleges kínlódás. Na, akkor most tényleg, mi legyen? Akkor is, ha találnék egy kereskedő-szállást, valószínűleg egyetlen éjszakára, reggeli nélkül is elég szép pénzt elkérnének érte. Fizetés előtti csekélységemnek egy ilyen kiadás súlyos érvágás lenne.

Mi lenne, ha felverném a sátrat egy parkba vagy valahova? Aiharával sokfelé voltunk hegyet mászni, igazán megszoktam a sátrazást. Arról nem is szólva, hogy milyen kellemes lenne egy nagyváros parkjában sátrazni, ahol se széllekedések nincsenek, se hó, se eső. Hát akkor, kint alszom a parkban! Saját magam sem nagyon értettem, hogy miért kértem kölcsön hirtelen Aihara hegymászó felszerelését, de lehet, hogy öntudatlanul is a szabadban alvást terveztem. Legalábbis így ítélttem meg gyaloglás közben.

Egyelőre tehát megvan a terv, de hol van itt egy park? Többször is jártam már erre, de általában csak annyit történt, hogy ittunk, berúgtunk, aztán aludtunk Aiharánál, úgyhogy ha belegondolok, egyszer sem néztem körül

a környéken. Az viszont nem nevezhető okos módszernek, hogy nagy csomaggal, világos cél nélkül keresgélek össze-vissza. De az lenne csak rossz vicc, ha visszavinném a csomagot megőrzésre Aiharához

azzal, hogy nyugodtan akarok parkot keresni. Az is eszembe jutott, hogy a bőrdönt és a Kisslinget eldugom valami sötét zugba, de akármilyen sötét éjszaka van, mégiscsak Tokió közepén vagyunk. Az ember nem gondolná, de olyan sötét zug, ahova el lehetne dugni két ekkora csomagot, nem nagyon van. Nincs más, cipekedve és izzadva kell tovább keresni.

Cél nélkül befordultam néhány szűk átjáróba. Néha elhúzott mellettem egy autó, de embert sehol nem láttam, hogy megkérdezzem, hol vagyok. Aztán végre megtaláltam a kerület hirdetőtábláját, de az utcai lámpa fénye a tábla hátoldalát világította meg, az elejéből nem láttam semmit. Elővettem a zsebemből az öngyújtómat, annak a fényénél nézegettem a környék térképét. Mindenféle üzlet helye pontosan fel volt tüntetve, de parkot vagy ahhoz hasonlót nem láttam.

Egy biciklit hallottam közeledni hátulról, aztán a bicikli megállt mögöttem. Megfordultam: egy rendőr volt.

– Valami problémája van? – kérdezte a rendőr, közben egyenesen belenézett az arcomba. Nagyon jól látom az arckifejezését, mert az utcai lámpa teljesen megvilágítja. Udvariasnak éppen udvariasan beszél, de az arcán egyértelműen gyanakvás van. Gondoltam, megkérdezem tőle, hol van itt egy park, de az aztán biztos, hogy ha valami parkról kérdezősködöm, azzal csak növelem a gyanakvását.

– Az ismerősöm lakását kerestem.

– Á, értem. A címet tudja?

– Nem, de már mindegy. Pedig idáig eljöttem... – válaszoltam motyogva.

A rendőr megint belenézett az arcomba. A csomagok alapján turista, de öltönyben és nyakkendőben van... Furcsa pasas, de nem tűnik tolvajnak, mérhetett föl mindenféle szempontból.

– Akkor az ismerőséhez már nem akar eljutni? – a rendőr valószínűleg úgy döntött, hogy udvariasan kérdez.

– Nem, már nem.

Úgy tettem, mintha nem számítana, és a zsebembe csúszttattam az öngyújtóm. Hirtelen eszembe jutott az egy órával azelőtti tűz.

– A lényeg az, hogy minden rendben van. – Ezt úgy mondtam, mint aki már teljesen elintézettnek tekinti a kérdést.

– Értem – a rendőr előrehajolva, végig figyelmesen nézett, amíg szépen el nem tűntem. Az a furcsa érzésem volt, hogy mindjárt visszahív, szinte felmelegedett a hátam.

Ahogy gyalogoltam, arra gondoltam, hogy „hát igen”. Hát igen, az ember ruhája és megjelenése különféle helyzetekben különféle jelentéseket kap. Ha én például egy állomás környékén lennék ebben a ruhában és a csomagokkal, abból valószínűleg semmi gond nem lenne. Csakhogy ha éjnek évadján Tokió egy régi kereskedőnegyedében lézengek, ahol szinte senki nincs az utcán, akkor mindenképp belekerülök a „gyanús egyén” kategóriájába. Annyi bizonyos, hogy nem lesz jó sokáig

ténferegni ezen a környéken. A lényeg, hogy amíg itt bambulok, késő éjszaka lesz, és minél későbbre jár, annál gyanúsabbá válik ez a mostani kinézetem.

Akkor ugrott be, hogy hiszen a munkahelyem nagyon közel van Cukisimához. A cég, amelynél alkalmazásban állok, a Ginzán van, odáig akár gyalog is eljutok. Csak-hogy a vállam már majd leszakadt, ezért úgy döntöttem, hogy kigyalogolok egy forgalmasabb úthoz, és fogok egy taxit. Amikor kiértem a nagyobb útra, a város még mindig világos volt.

Rögtön sikerült is fognom egy taxit, de amikor mondtam, hogy „a Ginzára kérem”, a sofőr nyíltan elégedetlen arcot vágott. Ahogy kinéztem, abból azt gondolhatta, hogy a repülőtérré vagy Tokió állomás környékére megyek, Cukisimától a Ginzáig viszont gyalog is kevesebb tíz percnél az út. Mogorva és szótlan sofőrömet bekalauzoltam egy egyirányú utcába, és valahogy sikerült eljutnunk pontosan a munkahelyem mögé. Kifizettem a viteldíjat, a sofőr még mindig nem szólt egy szót se, aztán a két csomagommal egyetemben kiszálltam.

A munkahelyem a Ginza út mentén sorakozó rengeteg épület egyikében van. Minden emeleten más cég van, a földszinten kávézó, az első emeleten étterem, a másodiktól fölfelé pedig kis- és közepes vállalatok, szóval egy irodaépületről van szó. Az én munkahelyem a negyediken van. Ami mind nagyon szép, csakhogy alig pár órája távoztam innen, erre megint itt vagyok.

A bejárati ajtó zárva van, azon nem tudok bejutni, de titokban már kidolgoztam a tervet. Az épületet jól ismerem. A hátsó kijárat mellett van egy tűzlépcső, azon felmászom a tetőre. A tűzlépcső első emeleti kijáratánál van egy kis ajtó meg egy kerítés mindenféle külső behatolás megakadályozására, de ezeken könnyen át lehet mászni, és aztán belülről kulccsal kinyitni az ajtót. Eléggé szeretem ezt a tetőt, normális esetben is előfordul, hogy lifttel felmegyek a negyedikről a hetedikre, és csak bambán nézelődöm fönt erre-arra.

A tetőről látszik a Tokió-öböl, derűs napokon pedig néha még a Tanzava-környéki hegyek is, úgyhogy itt Tokió kellős közepén megízlelhető az a luxus, hogy az ember egyszerre lát tengert és hegyeket. Becsuktam az első emeleti vas kijáratot, kifújtam magam, aztán úgy döntöttem, hogy a csomagokat egyesével felcipelem a tetőre. Tisztára mintha hegyet másznék.

Hány éve is van, hogy utójára hegyet másztunk Aiharával? Nem emlékszem pontosan. Talán a szokásos téli Jacugatake-mászás lehetett az utolsó. Mióta mindketten elkezdtünk dolgozni, mindig csak mondogatjuk, hogy majd, majd, aztán végül azóta se voltunk, bár Aihara néha egyedül is eljár mászni a közeli hegyekbe.

Ahogy kijutottam a tetőre, megnyugodtam. De mit is akarok én itt kezdeni? Még magam se tudom világosan körvonalazni a tervemet. Csak az jár a fejemben, hogy ha már eljutottam idáig, akkor fölverhetem a sátram és eltölthetek itt egy éjszakát anélkül, hogy a rendőrök és a járókelők gyanakodnának rám. Körbenézek a tetőn. Úgy tűnt, hogy a sátrat akárhova fölverhetem. Csakhogy erre a tetőre elég sokan följárnak az épületben dolgozók közül. Különösen arra nagy az esély, hogy a gondnok reggel és este is feljön a szokásos ellenőrzésre. Ekkor figyeltem föl a tető szélére épített kis házikóra, ami a vízvezetékeket rej-

ti. Tulajdonképpen tető a tetőn. A házikó tetejére az oldalára szerelt függőleges vaslétrán lehet fölmászni, korábban többször is voltam már fönt.

„Ez az!” – mondtam fennhangon, mintha magamat akarnám meggyőzni. Különösebb habozás nélkül fogtam és fölcipeltem két csomagomat. A Kisslinggel nem is volt gond, de egyik kezemmel a bőrröndöt fogni, miközben a másikkal a vaslétrára kapaszkodom, az nem volt egyszerű. Mire mindkét csomagot sikerült felvinnem, csak úgy lihegtem.

A házikó teteje úgy négy és fél tatami területű volt, vagyis nagyjából akkora, mint a szobám a leégett Egyes számú Umemoto Villában. A tető szélére egy körülbelül húsz centi magas, négyyszögletes kis kerítést is fölszereltek, ami a védőkorlát funkcióját látja el. Amikor ezt mind fölmértem, először is ingre vetkőztem. Meglazítottam Aihara zsákján a szíjat, és mindent kirángattam belőle. Sátor, hálósák, kemping étkezés: szépen el voltak csomagolva a zsákba, Aiharára jellemzően. Először is kiterítettem az ismerős sárga sátrat. Igen-igen régi sátor, a fazonja is tizenvalahány éves, de mindenféle szélnek és hónak ellenálló, megbízható jószág. A szerkezete olyan, hogy csak két rudat kell X alakban keresztezni, és a sátor szépen kifeszül az ezeknél ható erőtől. Belül úgy egy tataminyi hely van, oda kiterítettem a hőszigetelő poliuretán matracot és a tollal töltött hálósákat.

Kellemes este volt, a szél se fűjt, de az ég egyáltalán nem volt derült, teljesen beborították a felhők. Ha bebújok a sátorba, a súlyom biztosan megtartja, és nem fújja el a szél, de hosszú évek megszokása teszi, hogy addig nem vagyok nyugodt, amíg nem rögzítettem zsinórral a sátrat a négy sarkánál. Körülnézek a házikó tetején, de nem látok olyan kiálló tárgyat, amihez hozzáköthetném a zsinórokat. Ez a hegyekben is gyakran előfordul, ilyenkor csak találni kell valami helyettesítést. Legtöbbször beverünk egy pecket, de ha ez nem lehetséges, akkor olyan módszer is létezik, hogy köveket gyűjtünk, és azokra tekerjük a zsinórt. A házikó teteje mindenhol le van betonozva, úgyhogy peckeket nem lehet beverni, de ha valami nehezebb tárgyra kötözöm a zsinórokat, akkor fog ez menni.

Megint lemásztam az épület tetejére, és elkezdtem nehezekeket keresni. Az egyik sarokba valami építkezésről maradt törmelék volt össze-vissza halmozva, ott találtam két betontömböt. Ezek a tömbök éppen megfelelnek a célnak. Már csak két nehezék kellene. Nem tudom, hogy miféle szerszám lehet, de találtam egy rozsdás csövet, rajta fogaskerékkel. Nagyjából olyan súlyú, mint a betontömbök. Az utolsó nehezék egy acélcsővekből hajtogatott, törött szék lett. Ennyi bőven elég ahhoz, hogy rögzítsem a sátrat.

Miután ezt megtettem, megkerestem a feje rögzíthető lámpát. A precíz Aihara természetesen tartalék elemeket is tartott a zsákban, úgyhogy a világítás tűrhető volt. Ezzel, bár csak válságkezelés szintjén, de összeállt egy éjszakai szállás.

Megszomjaztam. Ha belegondolok, a tűz óta nem ettem és nem is ittam semmit. Akárhogy is, de ide vizet kell biztosítani. Megint lemász-

tam az épület tetejére, és megkerestem a vízcsapot. Sajnos reménytelen eset volt.

Úgy éreztem, hogy abban a pillanatban, amelyikben eszembe jutott, hogy szomjas vagyok, még jobban megszomjaztam. Visszamasztam a házikó tetejére, föltúrta a zsákot, és szerencsére megtaláltam a vászonvödör, amit kempingezésnél szoktunk használni. Nekem is volt ilyen vödör, de nem tartottam karban, és réges-rég belepte a penész. Fogtam a vászonvödör, és a tűzlépcsőn lemasztam a földszintre. Halványan, de úgy rémlett, hogy az irodépület mellett van egy étterem, amellet pedig, ha minden igaz, egy szabadtéri vízcsap. Ha nincs, akkor meg majd veszek teát egy italautomatából. Csakhogy, ha belegondolok, holnap reggel arcot is kellene mosni, szóval víz nélkül mégis kényelmetlen.

A vízcsap az úttól jóval beljebb, a személyzeti bejárá mellett volt. Egy fejjel lefelé fordított gumicsizma volt mellé támasztva. Kimostam a vászonvödör, és megtöltöttem vízzel. A vödörnek fedele is volt, hogy könnyen lehessen szállítani, és a fedelet még be is lehetett cipzárzni. Most, hogy sikerült vizet szereznem, végre megnyugodtam. Felgyűrtem az ingujjam és megmostam az arcom.

Akkor hirtelen lépteket hallottam. Rögtön elzártam a csapot. Ha ez egy rendőr éjjeli őrzáron, akkor bajban vagyok. Biztos, hogy meghallotta, ahogy folytattam a vizet. Lekuporodtam a csap mellé, és vártam, hogy odaérjen. Ha rendőr, akkor mindennek vége. A pasas végül megjelent, de valahogy olyan esetlenül közeledett. Az egyik kezében több összehajtogatott kartondobozt fogott: egy hajléktalan volt. Úgy tűnt, hogy egyáltalán nem érdekli a csap, ami egy pár pillanattal ezelőttig nagyon hangosan szólt, és esetlenül elgyalogolt mellettem.

A Ginza nem nagyon tűri meg a hajléktalanokat, de késő éjjel mégis elég sokan kóborolnak közülük a sikátorokban, és turkálnak az éttermek szeméttárolóiban. Korábban a létezésüket se igen vettem észre, de most magamhoz közelinek érzem őket. Azért a biztonság kedvéért megvárom, míg az előbbi alak teljesen eltűnik, és csak utána mászom föl a tűzlépcsőn.

Így, teljesen véletlenül kezdődtek el az én furcsa mindennapjaim. Úgy gondoltam, hogy ez a hely csak ideiglenes szállás egyetlen éjszakára, de amikor másnap fölkeltem és dolgozni mentem a sátorból, nyakig beborított a munka, és nem nagyon tudtam új lakást keresni. Magamban ugyan pánikoltam, hogy vajon nincs-e valahol egy szoba, ahova beköltözhetnék, de ha találnék egy ilyen szobát, akkor össze kellene hajtogatnom és el kellene csomagolnom a sátrat, aztán pedig le kellene cipelnem a tetőről.

Csakhogy miután végigdolgoztam egy napot, ehhez a művelethez magához nem túl sok kedvem van.

Amikor végzek a munkával és visszamaszom a tetőre, majd megérek a kis házikó tetejére vert sátorba, valami megkönnyebbülés-féltet érzek. Először persze nagyon féltet, mert azt hittem, hogy könnyen megfognak találni. De úgy tűnik, hogy az emberek – ki gondolná – nem

nagyon másznak tetőre. Az elmúlt egy hétben azért mégis előfordult néhányszor, hogy kivert a veríték. Egyszer épp végeztem a reggeli készülődéssel, és le akartam mászni a házikőről az épület tetejére, amikor hirtelen kinyílt a tetőre vezető ajtó, és megjelent egy férfi. Az arca nem volt ismerős. Ingben volt, roppant magabiztos lépésekkel a tető közepére ment, aztán nyugat felé fordulva vigyázzba vágta magát. Ahol megállt, onnan teljesen jól látszott a sárga sátor teteje, csak meg kellett volna fordulnia. Torkomban dobogó szívvel figyeltem, hogy mit csinál. Még mindig nyugat felé nézve hirtelen negyvenöt fokos szögben meghajtotta magát, és mélyen meghajolt.

Aztán megint kiegyenesedett, mindkét kezét kinyújtotta, és háromszor összeütötte. Olyan volt, mint aki Istenhez imádkozik. Amikor mindezzel végzett, sarkon fordult, és anélkül, hogy a házikó tetején álló sátorra akár egy pillantást is vetett volna, a kijárat felé indult. Talán imádkozott valamiért? Ebben az épületben nagyon sok kicsi cég van, talán ezek közül egynek az igazgatója? Valószínűleg gondoljai akadtak a cég vezetésével, és segítségért imádkozott, döntöttem el magamban önkényesen.

Egy másik alkalommal éjszaka jött ki valaki a tetőre. Nem egyedül volt, hallottam, ahogy a társával beszélget. Azt hittem, hogy valaki fölfedezte a sátram, szólt róla a gondnoknak, aztán megvárták az éjszakát, és most jönnek. Összekaptam magam, és vártam, hogy azok ketten felérjenek a lépcsőn a házikó tetejére. Pár pillanattal később azonban mintha elválták volna, már nem hallatszott a hangjuk, és visszatért a csendes sötétség. Csakhogy azt sem hallottam, hogy csukódna a tetőre vezető ajtó. Azok ketten még itt vannak valahol a tetőn. Négykézláb körbemasztam a házikó tetején, és próbáltam óvatosan kilesni, hogy mit csinálnak. A tető sarkában álltak összefonódva. Egy férfi és egy nő volt, szorosan ölelték egymást és csókolóztak.

Aha, vagy úgy. Ahogy megkönnyebbültem, rögtön elfogott a gyengeség, hogy csak lennének boldogok, akkor is, ha most valami olyan nehézség van kettejük kapcsolatában, amiről én nem tudhatok. Mivel ide jönnek föl, szinte biztos, hogy egy nem vállalható munkahelyi szerelemről van szó.

Még egy volt, ami nem hagyott nyugodni. Az, hogy reggelente és alkonyat táján, mindig nagyjából ugyanabban az időpontban, kihagyás nélkül megjelenik a tetőn egy kékcsíkos egyenruhás nő, akiről feltételezem, hogy az épületben dolgozik valamelyik cégnél. A nő nagyon apró termetű, szinte mint egy gyerek. A haját hátul lófarokba fogja össze, és keret nélküli, színezetlen üvegű szemüveget hord. Egyetlenegyszer találkoztam vele a liftnél, azóta csak a házikó tetejéről figyelem óvatosan, lélegzetem is visszafojtva. A tető egyik legeldugottabb sarkába megy, ahol építőanyagok és takarítószeresek vannak fölhalmozva, egy darabig ott guggol, aztán szinte futva megy vissza az épületbe. Nem minden alkalommal látom, de valami azt súgja, hogy az előbbieket szinte mindennap ugyanígy megteszi.

Aztán végtelenül kényelmes időszak következett. Jól bevásároltam gyorsan elkészíthető élelmiszerekből, és kezdtem megszokni új életmódomat. Ha azt mondom,

hogy közel laktam a munkahelyemhez, hát ennél közelebb nem lakhattam volna. A közlekedésre fordított összeg nulla. Minél többet túlóráztam, annál előnyösebb helyzetbe kerültem. A munkahelyem vállalatok számára ad ki újságokat és magazinokat, körülbelül húsz alkalmazottat foglalkoztat, picike cég, ahol csak egyedülálló férfiak dolgoznak. Hogy ki hánykor jelenik meg és hánykor megy haza, az teljesen kaotikus. Ha valaki este sokáig bent maradt túlórázni, akkor megengedték, hogy másnap később jöjjön be, a saját maga által meghatározott időben, így aztán átálltam a túlórázós módszerre. Este nyolc után a cég fizette a vacsorát, ezzel megoldottam az esti étkezést.

Három-négy naponta eljárunk iszogatni a kollégáimmal. Ha a kocsmá a Ginza környékén volt, felőlem akármilyen későig ihattunk. Volt azonban egy nehézség is: egy idősebb kollégám, Hama csan a régi lakásom közelében lakott, ezért ha elmentünk inni, mindig szólt, hogy „gyere, te is ugorj be!”, és nagyon sokszor engem is elvitt az ő taxiján. Hama csan hívását bajos lett volna visszautasítani, de ha elmegyek vele, akkor utána fölösleges időt és pénzt pocsékolok el, mire visszaérek ide. Ezt úgy oldottam meg, hogy minden alkalommal kitaláltam valamit, amiért jobb lenne, ha a cég közelében találnánk egy helyet.

Mire észrevettem, már három hete a házikó tetején álló sátor lakója voltam. Ennyi idő alatt apránként reformokat is bevezettem sátor-életmódomba. Ha alkalom adódott, mindig felvittem néhány kartondobozt a házikó tetejére, és szép egyenletesen kiterítettem őket a sátor alján. A földön sátorozni még elviselhető, de a betonnal az a helyzet, hogy a hidege végül közvetlenül eléri az embert, és az elég kellemetlen. A múltkori hajléktalantól szereztem a tippet, és terítettem magam alá a kartonokat. Vízkészletemet mindig a munkahelyemen töltöttem fel, aztán szépen kicsempésztem.

A három hét alatt többször is esett az eső. Aihara sátorán ugyan volt esővédő lap, de valami baj lehetett vele, és beáztam. Vettem tehát egy nagy nejlonponyvát, és beborítottam vele a sátrat.

Legkorszakosabb újításom az volt, hogy sikerült bevezetnem a villanyt, bár a történet nagyon egyszerű: csak annyi az egész, hogy a tetőre vezető ajtó közelében találtam egy csatlakozót. Vettem egy hosszabbítót, így lett villanyom. Amint esténként megérkeztem a sátorba a házikó tetején, rögtön bedugtam a hosszabbítót, reggel meg kihúzó. Az, hogy este tudtam villanyt használni, forradalmi eredmény volt. Sinbasin egy olcsó üzletben, amit modern mindenesnek nevezhetnénk, találtam egy öreg elektromos főzőlapot és egy elektromos vízforralót. Edénynek elég volt Aihara kempinglábasa. Esténként most már ehettem felmelegített készételeket, ihattam teát és meleg szakét. Óriási reform volt.

Egy állólámpát is szereztem, de a fénye túl erős volt, áthatolt a sátor szövetén. Éjjelente persze ugyan ki is figyelne, de azért akkor lennének a lehető legnagyobb bajban, ha valaki meglátná a fényt a házikó tetején, úgyhogy visszafogtam magam, és csak a feje szerelhető lámpát használtam.

Egyre jobban benne jártunk az őszenben, úgyhogy késő esténként, miközben a Ginzán fűjt a szél, szakét melegítet-

tem a sátramban és krimit olvastam: hát ez valami nagyon finom érzés volt.

Csakhogy két gondom is akadt. Az egyik, hogy anyám otthonról felhívott a munkahelyemen, mert a levél és a csomag, amit a lakásomra küldött, kétszer is visszajött, és érdeklődött, hogy mégis mi van velem. Anyámnak nem szóltam róla, hogy tűz volt a házunkban, valahogy olyan macerás lett volna elmondani. Elkentem a dolgot azzal, hogy most egy darabig a barátomnál lakom, de nem tudom, hogy ez a magyarázat meddig tartható.

A másik, hogy a barátnőmnek, Nanaének sem mondtam még el, hogy mi történt a lakásommal. Ha elmondanám, természetesen téma lenne, hogy keresni kell egy másik helyet, és a szerelmi kapcsolatokban nyilvánvalóan az a szabály, hogy az új lakás helyét és elérhetőségét az ember a lehető leghamarabb megadja a barátnőjének. Csakhogy Nanaének sem tudtam elmondani, hogy a munkahelyem tetején lakom egy sátorban. A szülei elég sokat adnak arra, hogy ki milyen körülmények között él, annyira, hogy még az én Egyes számú Umemoto Villa-beli rozzant lakásommal kapcsolatban is kifejezték néha nemtetszésüket („nem lehetne egy kicsit jobb helyen...?”).

Én és Nanae jegyesek vagyunk, úgyhogy meg lehet érteni a szüleit, akik azt szeretnék, ha jövendő vejük egy kicsit rendesebb helyen lakna. Ezért is volt, hogy a sátorról a házikó tetején nem és nem tudtam szólni.

Nanae úgy háromnaponta felhív. Eddig hetente egyszer találkoztunk és elmentünk valahova, de az utóbbi három hétben csak telefonnal intéztem el. Nanae a nőkre jellemző érzékenységgel kiszagolta, hogy valami nem stimmel velem, és mostanában valahogy mindig rosszkedvű, amikor beszélünk. Muszáj lesz találkozni, hogy fenntartsam a látszatot, de ehhez az kellene, hogy a lehető leghamarabb tényleg találjak egy lakást.

Aztán az is aggasztott, hogy az Egyes számú Umemoto Villa hogyan fogja kezelni a helyzetet a továbbiakban. Mi lesz a már befizetett lakbérből fennmaradó összeggel? Az is jó lenne, ha visszaadnák a letétet, akármilyen kevés is. Ezek nélkül a pénzek nélkül mozdulni se tudok, mert a fizetésem kevés és tartalékom sincs.

Egyszóval szünet nélkül mindenféle zűr vesz körül, de amikor végzek a munkahelyemen és visszamegyek a sátorba, mindig valami igazán felszabadult érzés fog el, hogy „á, mindegy, majd lesz valahogy”, és kiválóan alszom.

Ez minden bizonnyal azzal is összefügg, hogy kicsoda látványt nyújt a Ginza esténként erről a tetőről. Az épület maga a Ginza úton van, ami a házikó tetejéről úgy néz ki, mint egy hosszú völgy fényből. Ahogy a rengeteg autó és ember mozog odalent, az olyan, mint valami fényfolyó, a folyó mélyéről idáig felhallatszós morajlás pedig mint egy vad folyó zúgása. Késő éjszakára persze a fény és a morajlás is meghalványodnak apránként, de teljesen soha nem szűnnek meg. Ahogy a Ginza közepén ezt a látványt figyelem és ezt a morajlást hallgatom, még az az érzés is elfog, hogy egy végtelenül nagy, vad mező völgyének mélyére vert sátorban élek.

Tulajdonképpen mindig azt hittem, hogy Tokió éjszakai egén nem

lehet látni a csillagokat, de most, amikor hozzátartozik az életmódomhoz, hogy mindennap fölnezzek az égre, felfedeztem, hogy valójában itt is, és néha meglehetősen tisztán, látszanak a csillagok. Ez olyankor fordul elő, amikor elég erős szél fúj, és a felhők szinte szaladva vonulnak az égen. A földi fények ugyan elég erősek, de a sötét ég magas és végtelenül terjeszkedik. A felhők az ég és a föld között úsznak, közülük pislákolnak elő néha a csillagok. Úgy érzem, hogy ezek a csillagok egész Tokióban csakis és egyedül az enyéme: igazán kellemes érzés! Miközben whiskyt iszogatva a csillagokat nézem, arra gondolok, hogy most már mindig itt, a házikó tetején akarok élni.

Ilyen alkalmakkor az is eszembe jut, hogy mi lenne, ha felhoznám Nanaét ebbe az új lakásomba. Ketten együtt bebújnánk egy hálósákba, kidugnánk a fejünket a sátorból, és néznénk a csillagokat a Ginza felett: hát nem lenne szívmengető? Csak hát elképzelni se tudom, hogy a félős Nanae szép engedelmesen felmászna a tetőre, aztán meg a házikó tetejére, és azt meg végképp nem tudom elképzelni, hogy eltöltene velem egy estét a sátorban.

Délután elkezdett esni az eső. Néhány napja nagyon odafigyeltem az újságok időjárás-rovatára, azt írták, hogy a 18-as számú tájfun, ami a Kelet-kínai-tenger fölött keletkezett, észak felé halad, és egyre biztosabban közeledik. Megszakításokkal, de már alkonyat táján elkezdett ömleni az eső, péntekre pedig igazi zuhatag lett belőle. A tájfun állítólag megbolygatta az őszi esős frontokat, és kiadós esőt hozott.

Délután kiugrottam a munkahelyemről és felmentem a tetőre. Még előző nap jó erősen rákötöttem a sátorra egy esővédő fóliát, elvileg tehát nincs okom aggodalomra, de gondoltam, azért megnézem, mi a helyzet. Nagy lendülettel kinyitottam a tetőre vezető ajtót, erre a túloldalon ott állt valaki. Annyira hirtelen bukkant elő, hogy önkéntelenül is majdnem felkiáltottam. Aki váratlanul ott termett előttem, amikor kinyitottam az ajtót, egy kék esőkabátos férfi volt, az arcát láttam már valahol. A gondnok volt az. „Uvaaa-há-há” – adott ki furcsa hangot. Nem tudom, mit csinálhatott a tetőn, de csurom víz volt.

– Ez aztán eső, mi? – a gondnok az arcomat figyelte, és közben pislogott. Lehetséges, hogy valami betegsége van, és attól, de a szeme fehérje zavaros, sárgás színű. Szinte már okkersárga, annyira, hogy a szembogara meg a szemfehérje közötti határ elmosódik, és valahogy az egész szemgolyója értelmezhetetlen. A gondnok egyik kezével borostás állát vakargatta, és azt morogta, hogy „Egyszerűen nem értem, nem értem...”

– Mi történt? – kérdeztem én, mivel mi mást kérdezhettem volna.

– Hát, magam se tudom... Azt mondják, hogy valami kutya van itt a tetőn, azt jöttem föl megnézni. De semmiféle kutyát nem találtam...

– Kutya?

– Igen, állítólag innen hallatszik az ugatása.

– Tényleg? Egy kutya?

Néztem, ahogy az eső zuborog a tetőn, és azon gondolkodtam, hogy

na, most mi legyen. Annyi bizonyos, hogy amíg ez a gondnok itt van, addig nem mehetek ki a tetőre, de ő csak nem akart eltűnni a terepről. Könnyedén odabólintottam neki, aztán lementem a lépcsőn. Egy kicsit azért

pánikban voltam: valami kutyáról beszélt ugyan, de lehet, hogy valójában megtalálta a sátramat.

Ahogy telt az idő, az eső egyre erősebb lett. Ahogy mindig, most is sötétedésig dolgoztam, és mivel elmúlt nyolc, vacsorát rendeltem egy közeli étteremből. Amikor a munkahelyemen vacsorázom, csak két hely jöhet szóba: az egyik egy hajdinátészta, a másik ez az étterem. Általában a tésztaétől szoktam rendelni, mert jó nagy adagot adnak tendonból¹ és kacudonból² is, de épp aznapra esett a szokásos heti szünnapjuk, úgyhogy az étteremből hoztatam piláf-szettet rákkal. Két nagy darab rántott rákot is adnak, de az a baj, hogy a rizs kevés hozzá, és csak ezzel nem lakom jól. A futárgyereken ugyanolyan kék esőkabát volt, mint délután a gondnokon. Megettem a piláf-szettet meg a rákokat, és bár még voltak néhányan, akik dolgoztak, valamivel előtűk eljöttem a munkahelyemről. Becsuktam magam mögött az ajtót, aztán egy kicsit körülnéztem, ahogy szoktam, és szép csendesen beszálltam a fölfelé menő liftbe. A lift a hetedik emeletig visz, onnan egyemeletnyit lépcsőn kell fölmenni, így lehet kijutni a tetőre. A zuhogó eső és a szép apránként viharossá váló szél szinte dobáltak, elég nehezen tudtam fölmászni a házikó tetejére. Esernyőt nyitni teljesen értelmetlen lett volna, úgyhogy másztam, ahogy voltam, csurom vizesen. A sátrat ugyan rángatta a szél, de különösebb kár nem esett benne. Kinyitottam a bejáratot, amit korábban nagyon alaposan bezártam, és nyakig vizesen bevágtam magam a sátorba.

Mióta a tetőn élek, néhányszor volt már részem esőben, de az ilyen szellőkésekkel tarkított zuhéban nagyon elesettnek érzi magát az ember. Na de mindegy, az azért csak nem fog előfordulni, hogy ez a szél lerepít valahova a tetőről...

Erre a következtetésre jutottam, közben lehámoztam magamról a pillanatok alatt csuromvizesre ázott öltönyt. A sátramban két vállfa is lóg, az egyikre mindjárt fel is akasztottam. Akkor vettem észre, hogy a nagy sietségben behoztam magammal a sátorba a hosszabbítót, amit mindig a táskámban hordok, és amint fölérek a tetőre, azonnal be szoktam dugni. Ez azt jelenti, hogy ma este sem a főzőlapot, sem a vízforralót nem tudom használni. Pedig már épp megörültem volna, hogy egy kis lélegzethez jutok. Arra viszont nem tudtam magam rászánni, hogy lemászjak a lépcsőn és megint bőrig ázzak. Még alig múlt nyolc, de mivel semmihez nem volt kedvem, bebújtam a hálósákba, és ahogy a párnára vetett karokkal elterültem, szép lassan el is álmosodtam.

Azt hiszem, hogy az a hang valahogy összekapcsolódott az álomban hallott kiabálással. Az álom zavaros és nagyon zaklatott, nyugtalanító rövid epizódok sorozata volt. A heves szélben és esőben kiabálás hallatszik. Álomban egy nőt a tető szélére szorított valaki, ez a

nő kiabál, mindkét kezét a szájához emelve. Ennek az utoljára látott álomnak egy töredéke összekapcsolódik a valósággal.

Valaki kiabál. A szélből és esőből csak ez a bántóan magas hang hallatszik ki, de nem egy nő hangja.

Amint rájövök, hogy egy kutyát hallok, felsőtestemmel kibújok a hálósákból. Rögtön lehúzó a sátor cipzárját, és kidugom a fejem az esőbe: biztos, hogy egy kutya éles vonyítását hallok. Nem tudom, hogy hány óra lehet. A házikó tetejéről lepillantok a Ginza épületei között futó völgybe: ebben az esőben kicsit homályosan látszik a fényes sáv. Az eső elnyomja az autók zaját is, távolabbról hallatszának, mint szoktak. Lemászom a házikó létráján, és keresem, hogy honnan jön a kutya hangja. A tető egyik sarkából hallok, legbelülről, ahova mindenféle szerszám és lim-lom van halmozva.

Kicsit habozok, dehát csak egyvalamit tehetek. Egyesével elmozdítom a már évek óta ott álló szerszámokat, és egyre biztosabban közeledem ahhoz a vonyító hanghoz. Mire megtaláltam a rongygombóccá ázott kiskutyát, én magam is bőrig áztam. A kutyas egész teste tiszta fekete volt.

Így viszont már világos. Végre megértem, hogy miért járt föl a tetőre néhány napja minden reggel és késő délután az a kék csikos egyenruhás nő. Ezt a kiskutyát biztos ő találta valahol, és titokban itt tartotta a tetőn.

A kis vacak annyira el volt ázva, hogy ha kicsavartam volna, folyt volna belőle a víz, de beraktam a kabátom alá, ami egy pillanat alatt át is ázott. De mindegy, úgyis mindenhol tiszta víz vagyok. A kutya, ahogy bekerült a kabátom alá, szinte túl hamar megnyugodott és elhallgatott. Vigyázva, hogy a hasam tájékát, ahol a kutyas tanyázott, ne üssem a létrához, rögtön felmásztam a házikó tetejére.

Amikor visszabújtam a sátorba, úgy döntöttem, hogy először is leveszem átázott ruháimat. Levett holmimmal közben a kutyát is próbáltam megtörölgetni. A bőrdömből száraz fehérműt vettem elő és belebújtam, a kutyas pedig belecsavartam egy régi törölközőbe. Miután pihentem egy kicsit, kutyasatul bebújtam a hálósákba. Már nagyon benne jártunk az őszben, csuromvizesre ázott testem teljesen kihűlt, még egy jó darabig vacogtam.

Reggel aztán fölfogtam, hogy mindaz, amiről teljesen úgy tűnt, hogy valami álom, nagyon is valóságos. Az eső még mindig esett, de már nem annyira, mint tegnap. Egy darabig tanácstalankodtam, de aztán először is kenyeret vettem elő élelmiszeres zacskómból, és egyszerű reggelit készítettem a kiskutyának. Ezután, ahogy mindig is szoktam, készülődni kezdtem az indulásra, de ahogy forgolódtam a sátorban, a kutya egyfolytában belekapott az ingujjamba vagy a nadrágszáramba. A kis vacak koromfekete volt, nagy kerek szemekkel. Ha az ujjamat nyújtom neki, rögtön utána kap és beleharap. Azt hiszem, hogy ez az „épp akkorát harapok, hogy ne fájjon” módszer valami kutya-logikával kigondolt játék lehetett, szórakoztató volt.

Na, de mégis mit csináljak vele? Biztos, hogy a kék

¹ Magas falú levesestányérba (donburi, innen a „don”) főtt rizst tesznek, erre pedig tenpurát (innen a „ten”) halmoznak. A tenpura vízzel elkevert lisztbe forgatott és forró olajban kisütött rák és/vagy zöltségek összefoglaló neve.

² Szintén donburi-étel, de itt a rizsre rántott húst tesznek, arra pedig felvert, szósszal ízesített és lágyra sült tojást.

csíkos egyenruhás irodista lány tartotta itt titokban. Valószínű, hogy ma is föl fog jönni a tetőre, hogy ellássa. Az is biztos, hogy kétségbeesetten fogja keresni, de nekem nincs kedvem hozzá, hogy ebben a szünet nélkül ömlő esőben visszategyem a kis mocskot a lomok közé, ahol találtam. A kutyas, miután jóízűen csámcsogva megette a tejbe áztatott kenyeret, begömbölyödött a hálósákba és elaludt.

Hát, akkor ez van. Majd lesz, ahogy lesz, döntöttem el. Kinyitottam az esernyőm és kimásztam a sátorból, mire a kutya gyorsan utánam jött. Az eső ugyan esik, de megfogom a vacakot, és sétálok vele egy kicsit a házikó tetején.

A házikó teteje úgy négy és fél tatami méretű, ennek felét pedig elfoglalja a sátor. Sétához nagyon kevés hely van, de arra éppen elég, hogy a kutya elintézzze a kis- meg a nagydolgát. Azt azonban nem is képzelem, hogy ezzel kibírná addig, amíg visszajövök. Biztos, hogy be fog piszkítani a sátorba. Elviselhetetlen lesz: kutyapisi és kutyakaki azon a szűk helyen. Ettől azonban még nem tudtam volna kihajítani és sorsára hagyni.

Beraktam a sátorba, mire összegömbölyödött a hálósák tetején, és nagyon nyugodtan viselkedett. Én a szabályos időben megjelentem a munkahelyemen, és délig dolgoztam. Ezalatt is ki szerettem volna menni, megnézni, hogy milyen állapotban van a sátor, de visszafogtam magam. Ha azzal, hogy odamegyek, fölébresztem a kutyát, biztosan megint vonyítani kezd, és lesz még egy problémánk.

Szombaton délben van vége a munkaidőnek. Gyorsan túlestem a munkán és visszamentem a sátorba. Ahogy elkezdtem fölmászni a házikó létráján, a kutyas észrevette, hogy jövök, hallottam, hogy fűjtat az orrával. Az eső végre elcsendesedett, úgyhogy lassan talán visszavihetném a kutyát oda, ahol eredetileg volt. Vajon volt-e fönn az az irodistalány? Ezt elég nehéz lenne kinyomozni. Mostanában a legtöbb cégnél már szünet a szombat, és fogalmam se volt róla, hogy annak a lánynak a munkahelyén milyen lehet a munkarend. De ha volt, ha nem volt, most aztán már mindegy: elfog szokásos érdektelenségem.

Az eső már tényleg csak szemerkél. A tájfun szerencsére elkerülte a szárazföld fölötti területeket, az esőfrontok is elvonultak észak felé, és Kantó³ időjárásának ma estétől nagyon gyorsan kell javulnia. A kutya nagyon okosan viselkedett, nem pisilt és nem is kakilt be. Kiraktam egy kicsit a sátorból, hagytam, hadd csinálja, amihez kedve van. A szemerkélő esőben ide-oda szaladgált azon a szűk helyen, és nagyjából ugyanott, ahol reggel is, elvégezte a dolgát.

A sátorba hihetetlen élet költözött a kiskutyával. A szűk tér minden elképzelhető tárgya és zuga érdekelte, mindent megharapott és megszagolt, minden érzékének működéséről meggyőződött. Leginkább a hálósák nyerte el a tetszését. Azon a napon, amikor öntött ürge lett belőle, biztosan a hálósák nyugtatta meg legjobban.

Másnapra ragyogóan tiszta idő lett, az a bizonyos, ami tájfun után szokott lenni. Az ég csodálatosan, az utolsó szegletéig kitisztult, a házikó tetejéről a tenger és a hegyek is látszottak. Vasárnap volt, az épületben szinte senki. A

gondnok sincs itt. A kutyával együtt lemásztam a tetőre, és felszabadult jó kedvvel megejtettük reggeli sétánkat. Már persze a tetőn, mert az utcára azért nem mehettünk le. A kutya nem nagyon közelített a törmeléklerakathoz, ahol korábban rejtőzködött: nagyon rosszul érezhette ott magát. Soha nem is gondoltam volna, hogy ennyire megnyugtató érzés egy kutyával sétálgatni a tetőn.

Csakhogy aznap nagyon sok dolgom volt, mert a két napon át szakadó esőben nemcsak a sátor ázott el teljesen, hanem a ruháim és a hálósák is. A kutya minden bizonnyal félreértette és „játéknak” tekintette az én foglalatoskodásomat, mert egyfolytában hízelgett és nem tágitott mellőlem. Ha nem figyelek oda, rá is léphettem volna. Nagyon óvatosan minden tárgyat kihúztam a sátorból és kitergettem a száraz betonra. A könnyebb darabok elrepültek volna, ha nem teszek rájuk valamilyen nyomtétot. A sátor legaljára terített kartondoboz-lapok teljesen megszívták magukat vízzel, használhatatlanok voltak. Valahonnan majd újakat kell szereznem. Leggyalázatosabb állapotban azonban a hálósák volt. Egyáltalán nem is vettem észre, de a tollal töltött zsák alsó része annyira megszívta magát vízzel, hogy esély se látszott arra, hogy megszáradjon. Talán azért, mert a sátor több helyen is tökéletesen el volt ázva, arra föl se figyeltem, hogy a hálósák is vizes. Aznap mindenestre az egész napot rászántam arra, hogy megszársítam a holmimat. Enni is a kutyával együtt ettem.

A kutya teljesen megszokott engem, és úgy tűnt, azt is megszokta, hogy a házikó tetejére vert szűk sátorban lakjon. Annak ellenére, hogy kicsike volt, tanulékonynak bizonyult: a kisdolgát és a nagydolgát is ott intézte el, ahol először, könnyű volt utána eltakarítani. Aznap este aztán, ahogy mindig is szoktam, lementem az utcára, és italautomatából vettem három doboz hideg sört egy hátsó utcában, a Ginza nyolcadik útkereszteződésénél. Annak a sörnek, amit szünnapon iszik az ember, miközben az esti Ginzában gyönyörködik, hát annak különleges íze van.

Ha belegondolok, azóta a tüzeset óta lassan egy hónap is eltelik. Amióta a viharok elvonultak, egyre több jele volt annak, hogy itt az ősz, és ez az esti sötétségen is érződött. A tenger felől fújó szél megerősödött. Olyan szerencsém volt, hogy néhány csillag pontosan a fejem fölött világított. Ha a szél megerősödik, talán elfújja a környékről a szmogot és a koszos levegőt, és lehet, hogy messzire el lehet majd látni a tiszta időben. Aznap el is láttam egész a Tokiói-öböl mélyéig. A horizonton, ha minden igaz, Csiba megye ipari övezetének fényei világítanak. Az éjszakai Tokió hangjai mintha a széllel szállnának és körbe-körbe táncolnának az égen. Én valami végtelen nyugalommal kortyolgom a sörmot. Bágyadtan figyelem, hogy a kiskutya elégedetten összegömbölyödik a lábamnál, és hogy az erős szél, ami néha a sátrat is megcibálja, puhán felborzolja fekete szőrét.

Ha meggondolom, ezt a sátrat eredetileg csak egy-két napra állítottam föl, de amikor kipróbáltam a benne lakást, kiderült, hogy nem is olyan rossz. Mindennél jobban örültem annak, hogy az este Tokióban, és ráadásul a

³ Tokió és a környező hat megye (Ibaraki, Tocsigi, Gunma, Szaitama, Csiba, Kanagava).

Ginzán, ami a város kellős közepe, meglepően kellemesen eltölthetőnek bizonyult. Az igazat megvallva azt szerettem volna, ha itt élhetek tovább, így, ahogy most.

Volt azonban valami, amit el kellett döntennem. Az, hogy mit csináljak ezzel a kiskutyával holnap, azaz hétfőn. Az az irodistalány holnap biztosan feljön. Ha nem találja, az is egész biztos, hogy kétségbeesetten keresni fogja. Ha ez a kis vacak akkor elkezdi teli torkából ugatni, azzal vége is. Hát, akkor most mi legyen? Csak-hogy amint a sör kezdett ellazítani, a fejemben megint átvette az uralmat az a bizonyos „á, mindegy, majd lesz valahogy” érdektelenség.

A szél eléggé megerősödött, de aznapra is nagyon szép idő ígérkezett. A tenger felől érkező kora reggeli szél cibálta a sátrat, úgyhogy jó erősen újrakötöttem a zsinórt a négy saroknál, és a benti holmimat is átrendeztem, kiegyensúlyoztam, egyszóval úgy ügyeskedtem, hogy a sátrat ne vigye el a szél. Bár az előző napi szárításnak köszönhetően nagyjából megszáradt, a tollal töltött hálósák alja még nehéz volt a felszívott nedvességtől. Szerettem volna az előző napon teljesen kiszárítani, de mivel ez nem sikerült tökéletesen, úgy döntöttem, hogy kiterítem arra az időre, amíg a munkahelyemen vagyok. Az nagy baj lenne, ha a szél elvinné, ezért raktam rá néhány beton nehezéket. Miután egy darabig töprengtem rajta, végül úgy döntöttem, hogy a kutyát nem viszem le a tetőre, hanem itt hagyom a házikó tetején. Többet nem lehetett tenni, csak várni, hogy majd lesz, ami lesz. Ezután összekaptam magam, és elmentem dolgozni.

Ahogy mindig, most is első voltam a fedélzeten. Teát főztem és reggeli helyett gyorsan bekaptam a zöld algalevelbe csomagolt rizsgombócot, amit tegnap vettem. Azt meg kell hagyni, hogy sokkal finomabb rendesen fölforralt vízből készített teát inni csészéből, mint petpalackosat műanyag pohárból a sátorban.

Kis idő elteltével befutott a főkönyvelő, ahogy mindig is szokott. „Ó, te megint ilyen korán itt vagy!” – mondta azt, amit szintén mindig szokott. Mielőtt az én helyzetem így alakult, mindig ő volt az első. Én sejtelmesen nevettem és bölintottam, és gyorsan belekezdtem a munkámba. A munkaidő fél tízkor kezdődik, de a többiek pontatlanul érkeznek. Mire nagyjából mindenki megérkezett, tíz óra is elmúlt.

Minden hónap első hétfőjén beszédet tart az elnök, bár

minden alkalommal ugyanazt hallgatjuk: „a bennünket körülvevő gazdasági környezet példátlanul kemény, ezért mindig összeszedetten, pontosan, gyorsan és erőfeszítéseket nem sajnálva kell munkánkat végeznünk”. Ezután az ügyvezető igazgató aprólékos közleményei jöttek, és úgy tizenöt perc alatt be is fejeződött a reggeli eligazítás.

Miközben izgultam, hogy az az irodistalány vajon mikor megy föl a tetőre, nyakig belemerültem egy munkába, amivel késésben voltam.

Az eset talán egy kicsivel ebéd előtt történhetett. Szemajama nevű kollégám az ablakon bámul kifelé, és álmodayos hangon azt mondja nekem:

– Hát ez meg mi lehet? Csak nem hóvihar? Pedig milyen szépen süt a nap! Honnan kerül ide hóvihar?

Az ablak, amin Szemajama kibámul, a Ginza főútra néz. Az ablak túloldalán hóhelyhez hasonlító fehérségek táncolnak, mintha tomboló, viharos szél hordaná őket.

– De tényleg, mi lehet az? – Egy darabig én is alaposan megfigyelem az ablakban látható képet. És akkor hirtelen úgy érzem, hogy a hátamba éles fájdalom hasít. Gyorsan odamegyek az ablakhoz, és még egyszer alaposan szemügyre veszem a látványt. Az biztos, hogy az ég az gyönyörű derült. Az égen pedig megszámlálhatatlanul sok puha kis fehér valami táncol örült tempóban. Ahogy kinyitom az ablakot és kinézek, látom, hogy úgy van, ahogy gondoltam: a kis puhaságokat az épület tetejénél kapja fel és szállítja a szél.

– Én nem tudom, mit csináljak vele... – mormolom a fogamat összeszorítva. Teljesen biztos volt, hogy azok a kis pelyhek a házikó tetejéről, az én hálósákból származnak. Vajon mi történhetett? Bambán bámulom a házikót, amelynek irányából a tollak szállingóznak, aztán fölpattanok és kirohanok az irodából, mint aki egy rossz álomból ébred.

Minden pontosan úgy volt, ahogy gondoltam. Ahogy a tekintetem fölszalad a házikó tetejére vezető létrán, látom, hogy a még mindig elszállingózó, megszámlálhatatlanul sok pelyhek egyre csak táncol. A pelyhek alatt pedig ott van a kerek szemű fekete kiskutya: látom, ahogy boldogan szaladgál körbe-körbe a hálósák tetején, melynek szinte dicséretre méltóan nagy szakadásából egyre csak szállingóznak a pelyhek.

Nagy Anita fordítása